

σκόφα και θα θά βυζάνη σκυλλάκια (ἐκ παραμυθ.) 2) Τὸ ζῷον Γλομερὶς τῆς οἰκογ. τῶν Μυριαπόδων (Myllapedi) Θεσσ. (Βαθύρρ.): Γυρίξ' μι μιὰ πέτρα, κι ἂν βροῖσκουμι βουρδουτσέλια, δὲν ἔχ' μ' χαῖρια, ἢ ἂν βροῖσκουμι γ' ρουνάκια, θὰ γίνουν τὰ γ' ρούνια, ἢ μερμήγια, θὰ γίνουν τὰ γ' δουπρόβατα (βουρδουτσέλια = σκαραβαῖοι, χαῖρι = προκοπή). Συνών. γο-υ-ρο-ύ-νι 4, γο-υ-ρουνίδα 1, γο-υ-ρουνίτσα 2, γο-υ-ρουνόμπος 1, γο-υ-τζέλι, προ-βα-τίνα. 3) Ὁ λειμαξ, ὁ γυμνοσαλίγκαρος Εὐβ. (Κουρ.): Πέκανε τὰ γο-υ-νάτσα τσαῖ μου ξεπατώσανε τὰ λάχανα (ἐ-πεσαν οἱ λειμακες καὶ μου κατέφαγαν τὰ λάχανα). Συνών. βεῖλε 2, γαιδο-υ-ρο-σκλημέος, γκόλιαβος Α4, γυμνοκοχλίας, γυμνοσαλίγκαρος, λουμά-κα, σαλιάρης, σκλημιός, σομιαλός. 4) Τὸ θαλάσσιον ὄστρεον Κόγχη τῆς Ἀφροδίτης (Concha vene-rea) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀφροδιτιδῶν (Veneridae), τὸ ὁποῖον ὄστρεον ἀναρτοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν παιδίων ὡς προφυλα-κτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας, ἢ χοιρίνη τῶν Ἀρχαίων, Ἀντί-παξ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Θεσσ. (Βόλ. Τρίκερ.) Παξ. Σκυρ.—Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., 19.: Τὰ γο-υ-νάκια τὰ βάζου-μι γιὰ τοῦ μάτ' Τρίκερ. Συνών. βα-σκαντήρα 2, γο-υ-ρούνα 5, γο-υ-ρουνάδελα, γο-υ-ρουνά-κίδα, γο-υ-ρουνίτσα 3, κλάστρα, μαρί-τσα, ματοπιάστρα, σβυρνιά, τζε-ρ-μ-πο-υ-τζί-κι. 5) Πήλινα μικρὰ ὁμοιώματα χοιρίνης τὰ ὁποῖα τίθενται ἐπὶ τοῦ σάγματος ἢ τοῦ μετώπου τῶν φορη-γῶν ζῶων ὡς προφυλακτικὰ κατὰ τῆς βασκανίας Ἰων. (Κρήν.) 5) Εἶδος μικροῦ χερσαίου κοχλίου ἔχοντος τὸ σχῆμα βόμβυκος Πελοπ. (Γαργαλ.) Πάρ. Συνών. κο-τ-το-ύ-λα. 6) Ὁ ἰχθὺς Ὁξύνωτος ἢ κεντρίνη (Oxynotus centrina) τῆς οἰκογ. τῶν Ὁξυνωτιδῶν (Oxynotidae) Πελοπ. (Λακων.) Συνών. ἀ-χι-ν-ό-γα-τ-τος, γο-υ-ρο-ύ-νι 5, γο-υ-ρουν-ό-ψα-ρο, κεν-τρ-ό-νι. 7) Ἡ χοιράδωσις, τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ Κρήτ. (Νεάπ. κ. ἀ.) Συνών. γο-υ-ρο-ύ-νι 6, χε-λ-ώ-νι. 8) Τὸ ὀπίσθιον σαρκῶδες τμήμα τῆς κνήμης Εὐβ. (Κουρ. Ὁρ.): Μ' ἦρε ἢ πέτρα 'ς τὸ γο-υ-νάτσα τσαῖ με ἄφησε ξερὴ Ὁρ. Συνών. γο-υ-ρο-ύ-νι 7. 9) Εἶ-δος τριχωτοῦ ἐκφύματος τοῦ δέρματος, τὸ ὁποῖον πι-στεύεται ὅτι ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ μήπω γεννηθέντος παι-δός, ἐὰν ἡ μήτηρ, ἐνῶ εἶναι ἐγκυος, ξυσθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους τοῦ σώματος καὶ συγχρόνως ἢ ζητήσῃ ἢ ἐπιθυμήσῃ νὰ φάγῃ κἄτι, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Τότε τὸ ζητηθὲν πρᾶγμα ἀποτυπῶνται ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου Ζάκ. Συνών. ζή-τη-μα, θυ-μη-τι-κό, μ-π-ά-λ-ω-μα. 10) Λεπιδόπτερον ἔντομον τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία θεωρεῖται ὡς προαγγέλλουσα τὴν ἔλευ-σιν ἐπισκέπτου Θράκ. (Τσακίλ.): Ἐγὼ τὸ εἶπα, ἦρτ' τὸ γ' ρουνάξ, θὰ φέρ' μισαφίρ. Συνών. κα-ν-τ-η-λο-σ-β-έ-σ-τ-η-ς, συ-χα-ρι-τ-ζ-ί-να, συ-χα-ρι-ά-ρης. 11) Τὰ φυλ-λάκανθα ποώδη φυτὰ τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Composi-ae): α) Τὸ φυτὸν Καρλινία ἢ ἀκανθωτὴ (Carlina spinosa) Ἡπ. (Μαργαλ.) Θράκ. (Διδυμότ.) Ἰθάκ. Λευκ. Πελοπ. (Κλειτορ. Μάν. Μανιάκ Χατζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Σιβ.) β) Τὸ φυτὸν Κίρσιον τὸ κρητικὸν (Cirsium creticum) Ἡπ. (Πλάκ.) Πελοπ. (Βερεστ. Κοντογόν. Μανιάκ Μαργέλ. Χατζ.): Μὰς πινίξαν τὸ χωράφι τὰ γο-υ-νάκια καὶ μεθαύ-ριο τὴν Ἀνοιξὶν δὲ θὰ μπορῇ 'κεῖ μέσα νὰ περάσῃ φίδι Βερεστ. Συνών. γαι-δο-υ-ρά-γα-θο. γο-υ-μα-ρά-γ-κα-θο. γ) Τὸ φυτὸν Ἑλμινθία ἢ ἔχινωιδής (Helminthia echinoides) Ἡπ. (Ἀγναντ. Μελισσ.) Κρήτ. (Σέλιν.) Λευκ. Πελοπ. (Γεράκ. Κλειτορ. Κοπαν. Μάν. Μεσσην. Παιδεμέν. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Σιβ. Σπάρτ.): Τὰ γο-υ-ρουνά-

κια τὰ τρώμε μαζί με ἄλλα λάχανα Παιδεμέν. 'Σ τ' βίττα βάνουμ' λάπατα, παπαρούνα, τ' λαγοῦ τ' ἀφτιά, γο-υ-νά-κια Σπάρτ. Συνών. ἀ-γ-ρ-ι-ο-ζ-ο-χ-ός, μ-πα-μ-πα-κ-ι-ά, χο-ι-ρο-β-ό-τα-νο, χο-ι-ρο-λα-ί-μι. 8) Τὸ φυτὸν Πικρίς ἢ ἀκανθώδης (Picris spinosa) Ζάκ. (Κερ.) Ἰθάκ. Πελοπ. (Γαργαλ. Τριφυλ.) Συνών. χο-ι-ρο-β-ό-τα-νο. 9) Τὸ φυ-τὸν Ἀρκεῖον τὸ μεῖζον (Lappa majus) Θράκ. (Διδυμότ.) 12) Παιδιὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐντὸς λάκκου τίθενται οἱ ἀ-κανθώδεις καρποὶ τῆς πόας Καρλινίας μεγέθους καρύου, παριστάνοντες χοιρίδια· τούτους φυλάττει διὰ ξύλου εἰς τῶν παικτῶν, παριστάνων τὸν χοιροβοσκόν, καὶ ἐμποδίζει τοὺς συμπαίκτας του, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν διὰ ράβδου νὰ ἐξάγουν ἐκ τοῦ λάκκου τοὺς ἀκανθώδεις καρποὺς Θράκ. (Διδυμότ.) Συνών. γο-υ-ρο-ύ-να 9.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γο-υ-νάξ' Ἡπ. Μα-κεδ. (Βέντσ.)

γο-υ-ρουνάκίδα ἢ, ἐνιαχ. γο-υ-νάκίδα Ἀθῆν.—Μ. Στε-φανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., 19.

Ἐκ τοῦ ὑποκορ. γο-υ-ρουνάκι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί-δα.

Τὸ θαλάσσιον ὄστρεον Κόγχη τῆς Ἀφροδίτης (Concha venerea) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀφροδιτιδῶν (Veneridae), τὸ ὁποῖον ὄστρεον ἀναρτοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν παιδίων ὡς προφυλα-κτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας, ἢ χοιρίνη τῶν Ἀρχαίων, ἐνθ' ἂν. Συνών. βλ. εἰς λ. γο-υ-ρουνάκι 4.

γο-υ-ρουνάκος ὁ, Πελοπ. (Κοντογόν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γο-υ-ρο-ύ-νι.

Τὸ ἐνδημικὸν ἔντομοφάγον καὶ σκωληκοφάγον πτηνὸν Λειμώνιος ὁ φαϊόλαιμος (Saxicola rubra) τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae). Συνών. βλ. εἰς λ. γο-υ-ρο-υ-να-κάκι.

γο-υ-ρουνάλατο τό, ἐνιαχ. γο-υ-νάλατο Πελοπ. (Κα-λάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γο-υ-ρο-ύ-νι καὶ ἀ-λ-ά-τι.

Τὸ χονδρὸν ἄλας, τό χρησιμοποιούμενον πρὸς ἀλατισμὸν τοῦ χοιρείου κρέατος ἐνθ' ἂν. Συνών. ἀ-λ-ά-τι τῆς ἀ-λ-υ-κ-ῆ-ς, χο-ν-τ-ρά-λα-το, ἀντίθ. ἀ-φ-ρ-ά-λα, ἀ-φ-ρ-ά-λα-το.

γο-υ-ρουνάλειμμα τό, ἐνιαχ. γο-υ-νάλειμμα Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Ἡλ. Λάλ. Λάμπ. Μαργέλ. Ὀλυμπ. Παιδεμέν. Τριφυλ. Πυλ. κ. ἀ.)

1) Τὸ χοίρειον λίπος ἐνθ' ἂν.: Γιόμισα με 'κεῖν' τὸ γο-υ-νάλειμμα οὐλα τ' ἀγγεῖά μου καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ βάλῃ τὸ λάδι Πελοπ. (Βερεστ.) Τὸ γο-υ-νάλειμμα τὸ καίνε 'ς τὸ λυχνάρι καὶ φωτίζει Πελοπ. (Ὀλυμπ.) || Ἀσμ.

Σὲ κλαῖν' τὰ γο-υ-νάλειμματα κ' οἱ γο-υ-νοτσιαγρίδες (ἐκ μοιρολογ.) Πελοπ. (Βερεστ. Πυλ.) Συνών. ἄ-λ-ε-ι-μ-μα 3 β, ἀ-λ-ο-ι-φ-ή 1, γ-λ-ί-να 4, γο-υ-ρουνάλο-ι-φ-ή, γο-υ-ρουνό-γ-λ-ι-να, γο-υ-ρουνό-λ-α-δο, γο-υ-ρουν-νό-λ-ι-γ-δα, γο-υ-ρουνό-λ-ι-πα, γο-υ-ρουνό-λ-ι-πο, γο-υ-ρουνό-ξ-υ-γ-γο, λ-ί-γ-δα, λ-ί-πα. 2) Ἐπὶ ἀνθρώ-πων, ὁ ἀγροῖκος Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.): Γο-υ-νάλειμμα! (ἀγροῖκε!). Συνών. εἰς λ. γο-υ-ρο-υ-νά-ν-θ-ω-πο-ς 2.

γο-υ-ρουνάλευρο τό, ἐνιαχ. γο-υ-νάλευρο Πελοπ. (Βάλτ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Δίβρ. κ. ἀ.) γο-υ-νάλιβρου Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Ὁξύν. Φωτειν. κ. ἀ.) Μακεδ. (Βόιον Κοζ.)

